

El tercer sector atén 430.000 persones més amb el mateix personal

En quatre anys han desaparegut a Catalunya unes 700 entitats socials

KIM MANRESA

Un grup de voluntaris atén gent gran a la Fundació Avismón

JOSEP PLAYÀ MASET
Barcelona

Les entitats socials aguanten la crisi, però no podran resistir gaire més si continua la política actual de retallades. Aquest sembla ser el missatge de l'Anuari 2013 del Tercer Sector Social de Catalunya, amb dades de finals del 2011, que confirma que les persones ateses pel tercer sector són 430.000 més que quatre anys abans, quan encara no s'havia entrat en la crisi. La quantitat total d'usuaris d'aquestes organitzacions ha pujat a 2,1 milions, és a dir, un 25% més, però en canvi es treballa amb la mateixa quantitat de persones contractades, unes 102.000.

En realitat, l'efecte de la crisi també es nota en el personal, ja que si es comparen les dades de finals del 2011 no amb les del 2007, sinó amb les de finals del 2009, es percep que hi ha 18.000 treballadors menys al sector. I es pot dir el mateix del nombre d'entitats, que en quatre anys s'ha reduït de 7.500 a 6.800, una caiguda del 9,4%.

Pau Vidal, autor de l'informe, que parteix d'una mostra de 738 entitats socials de Catalunya, ho considera atribuïble en bona mesura al procés de concentració del sector. Un 44% de les entitats que han desaparegut o estan inactives tenien com a

principal col·lectiu d'atenció les persones immigrants. Àngels Guiteras, presidenta de la Taula d'Entitats del Tercer Sector Social de Catalunya, es nega a parlar de pèrdua de qualitat en els serveis i assegura que aquesta sobrecàrrega s'ha pogut

suplir amb l'augment de la quantitat de voluntaris, uns 60.000 més, cosa que significa un creixement del 23% (en total són 300.000). Segons Guiteras, es tracta d'un sector "amb més capacitat de resistència a la crisi, pel compromís personal de la gent, perquè se li dedica més temps i més suport econòmic". Aquests darrers anys les donacions han augmentat un 4% i les aportacions puntuals, vora el 8%.

Tot i que el volum econòmic del sector s'ha mantingut (apor-

Àngels Guiteras diu que sense un canvi de política "el país serà més pobre i amb més desigualtats"

ta un 2,83% del PIB català), el finançament privat ha crescut un 5% respecte al 2007 i se situa en el 56% del total (20% de quotes, 15% de donacions, 11% de contractacions de serveis i 10,2% d'altres fonts). Malgrat tot, el sector públic continua aportant el 44% del finançament (31,7% de subvencions, 6,4% de convenis; 5,9% de contractacions). L'estudi apunta l'impacte negatiu que ha tingut la quasi total desaparició de les obres socials de les caixes catalanes. I tot i que es destaca "el significatiu naixement de la banca ètica", es lamenta que "encara és lluny del paper que tenien les caixes d'estalvis".

L'àrea de Barcelona concentra gairebé el 70% de totes les entitats socials. Les entitats de discapacitat ocupen una tercera part del personal del sector (33%), seguides de les d'infantesa i joves (14%), les de malalts (11%) i les de gent gran (8%). Les entitats d'infantesa i joves mobilitzen el 30% de tot el voluntariat.

Guiteras ha demanat que les administracions "prioritzin" la inversió en polítiques socials. Però segons la seva opinió, si continuen les polítiques de restriccions "hi haurà més atur, el país serà més pobre i tindrà més desigualtats".●

Reunió urgent

■ **La reacció rotunda de les cinc patronals del sector sociosanitari enfront de les últimes retallades anunciades pel Departament de Benestar han accelerat les negociacions. Ahir, la consellera Neus Munté va convocar les diferents entitats a una "reunió de caràcter extraordinari" per avui mateix a les tres de la tarda per informar-los de les mesures relacionades amb el sector, així com per establir un calendari de negociacions sobre les mesures**

de sostenibilitat que s'hauran d'adoptar en el sistema d'atenció a la dependència. La consellera va assegurar ahir que intensificarà el diàleg amb les entitats socials, després d'anunciar que mantindrà la suspensió de nous ajuts a dependents per pagar una residència i la retallada del 4,6% en els pagaments a centres sociosanitaris amb caràcter retroactiu des del gener. Munté va reiterar que la llei de Dependència està infradotada per l'Estat.

Les dones que treballen tenen més fills que les que són a casa

CELESTE LÓPEZ
Madrid

Adéu als discursos tradicionals que assenyalen la dona que no treballa com a principal suport familiar. Amb les xifres a la mà, la realitat és una altra, almenys des del punt de vista de la fecunditat. Segons dades d'Eurostat i recollides a *Focus on Spanish*

society, butlletí editat per la Fundació de les Caixes d'Estalvis (Funcas), les dones ocupades espanyoles presenten una taxa de fecunditat més alta que les que no tenen una feina remunerada.

I a més, amb molta diferència. Segons les dades europees corresponents a l'any 2011, la taxa de fecunditat de les dones

espanyoles amb feina se situava en 1,91, mentre que entre les dones sense feina es registrava el 0,80. Aquesta tònica –encara que no tan marcada– es repeteix als països del sud d'Europa. Aquesta realitat és completament diferent del que passa en països com Alemanya, Àustria o Noruega, on les dones que no treballen tenen més

fills. Un exemple clar és Alemanya, on la taxa de fecunditat entre les dones ocupades era del 0,88 respecte a un 2,66 entre les aturades.

Els experts de Funcas apunten als amplis programes de prestacions socials per a les famílies i els fills que apliquen països com Alemanya o els nòrdics. Però aquest no pot ser l'únic factor, reconeixen, ja que "països amb nivells més baixos de prestacions socials per a famílies i fills, com és el cas de Croàcia o Estònia, registren taxes de fecunditat més altes", indiquen.●

PUBLICIDAD

Diario de
un médico

**La importancia de
decir "t'estimo"**

Siempre he sido enfermera y hace años que estoy en la gestión. Esto obliga a mirarme las cosas desde otro punto de vista. Pero hace siete años viví un hecho que cambió mi visión y por qué no, algunos valores de mi vida.

Estaba más cansada de lo habitual, se lo comenté a un doctor compañero de trabajo que, sin darle importancia, me dijo: "Hazte un prueba". El resultado fue un jarro de agua fría. Pero (no sé muy bien cómo) decidí con fuerza no hacerme amiga de esas células que habían decidido vivir conmigo.

Recuerdo que por primera vez sentí mucho miedo. Era débil y frágil. Pero también recuerdo cómo reaccionaron los demás: lloré con un buen amigo y compañero de trabajo y fue muy reconfortante. Recuerdo a mi querido Doctor Bofill, mi familia y mis amigos más cercanos. Incluso gente que no imaginaba que estaba allí pero que estuvieron a mi lado. Y sobre todo, recuerdo cuando llegué a casa y mi madre me dijo "T'estimo". Naturalmente yo ya lo sabía, pero fue su momento, dulce, con orgullo y en voz alta.

**He aprendido la
importancia de decir
las cosas, aunque a
veces las demos por
sentado.**

A pesar de aparentar un carácter fuerte (no puedo negarlo), me di cuenta de la expresión no verbal de mi entorno y antes de la operación les dije que no pasaría nada, que mañana ya nos veríamos. Me sorprendió ver que tanta gente me quería. Que orgullo tenerlos a todos. Neus decía que esta vez no era la jefa, ni enfermera, sino paciente y que me dejase cuidar. Casi lo consigue.

Me han quedado muchas cosas de esa experiencia. He aprendido la importancia de decir las cosas, aunque a veces las demos por sentado. La necesidad de humanizar cada día más nuestra profesión. Y un poco más nuestras vidas. ¡Qué importante es ponernos al otro lado de la barrera! Y sobre todo, he aprendido cómo facilita y ayuda oír, en el momento adecuado, algo tan sencillo y cálido como "T'estimo".

...Y también, que cada día me gusta más la enfermería.

Isabel Mas
Directora enfermera
Centro Médico Teknon

CENTRO MEDICO TEKNON

www.teknon.es